ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XVI

№ 93 (2041).

ВІВТОРОК 5 СЕРПНЯ 1975 р.

Ціна 2 коп.

Контрольный экземпляр

ЗА МИР, БЕЗПЕКУ, СПІВРОБІТНИЦТВО

ХЕЛЬСІНКІ. (ТАРС). 1 серпня тут завершила роботу Нарада з питань безпеки і співробітництва в Європі. На засіданнях Наради виступили глави делегацій — найвищі керівники 35 держав Європи, США і Канади.

Як уже повідомлялося, 31 липня виступив глава радянської делегації, Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв. Цей виступ транслювався всіма радіостанціями і телецентрами СРСР, передавався по системі «Інтербачення». Глибоко змістовний виступ товариша Л. І. Брежнєва з величезною увагою слухали і дивилися десятки мільйонів людей у нашій країні і в братніх соціалістичних країнах.

На Нараді відзначалося, що відтепер створено реальні умови для миру, безпеки і конструктивного співробітництва на континенті.

У другій половині дня 1 серпня відбулося підписання главами делегацій документа, виробленого Нарадою, — заключного акту.

Від Союзу Радянських Соціалістичних Республік цей документ підписав глава радянської делегації Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнєв.

Заключний акт відкривається розділом «Питання, що стосуються безпеки в Європі». Документ включає також розділи, які стосуються співробітництва в галузі економіки, науки і техніки та навколишнього середовища; співробітництва в інших секторах; співробітництва в гуманітарній та інших галузях. Заключний розділ документа стосується дальших кроків після Наради.

У цьому документі закладено основоположні принципи взаємовідносин держав Європи, визначено напрями і конкретні форми співробітництва між ними.

Нарада з питань безпеки і співробітництва в Європі виразила сподівання народів, їх надію на краще майбутнє, стала важливим вкладом у справу зміцнення загального миру.

ПЕРЕМОГА РОЗУМУ

Виступ Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва на заключному етапі загальноєвропейської Наради з питань безпеки і співробітництва в Хельсінкі сприйнятий за рубежем з величезним інтересом і одразу ж викликав хвилю доброзичливих відгуків. Уже в найперших коментарях підкреслюється висловлена Л. І. Брежнєвим турбота про інтереси дальшого зміцнення розрядки, зміцнення миру і безпеки в Європі і в усьому світі.

Засоби масової інформації в соціалістичних країнах підкреслюють, що виступ Генерального секретаря ЦК КПРС пройнятий духом мирного співіснування, за яке переконано і послідовно боровся засновник радянської держави В. І. Ленін, за яке і сьогодні бореться радянський народ. Коментатори радіо і телебачення нагадують, що скликання загальноєвропейської Наради було одним з пунктів Програми миру, схваленої XXIV з'їздом КПРС.

Відзначаючи, що результати Наради в Хельсінкі є старанно зваженим балансом інтересів усіх держав-учасниць, американське агентство АП у телеграмі з столиці Фінляндії підкреслює, що, за переконанням Л. І. Брежнєва, ніхто не повинен, спираючись на ті чи інші міркування зовнішньополітичного характеру, намагатися диктувати іншим народам, як вони повинні влаштовувати свої внутрішні справи.

Агентство звертає увагу на слова Л. І. Брежнєва про те, що одне з першочергових завдань — знайти шляхи до скорочення збройних сил і озброєнь у Центральній Європі без шкоди для безпеки кого б то не було.

Коментуючи виступ Л. І. Брежнєва на загальноєвропейській Нараді, агентство Рейтер підкреслює, що Радянський Союз — послідовний прихильник того, щоб після Наради воєнна розрядка набрала дальшого розвитку. За словами агентства, «Радянський Союз сьогодні вдихнув нове життя в переговори між Сходом і Заходом про закінчення воєнної конфронтації в Центральній Європі».

Радянський Союз розглядає результати Наради в Хельсінкі не просто як підбиття необхідного політичного підсумку другої світової війни, але і як осмислювання майбутнього стосовно до реальностей сьогоднішнього дня, як перемогу розуму, пише кореспондент агентства Франс Пресс, викладаючи виступ Генерального секретаря ЦК КПРС.

«Л. І. Брежнєв говорить про перемогу розуму в Європі», — передає західнонімецьке агентство ДПА.

Як і раніше, широко коментує зарубіжна преса хід і значення загальноєвропейської Наради.

(ТАРС).

НА ПЛАНЕТІ — МИРУ ІМ'Я

ПРАЦЕЮ УТВЕРДИМО

Нині увага всього світу звернена до столиці Фінляндії, де завершився заключний етап загальноєвропейської Наради з питань безпеки і співробітництва. Відомо, що вона покликана утвердити принципи мирних відносин і добросусідського співробітництва на континенті.

Цю тему жваво обговорюють у нас на фабриці в розкрійно-підготовчому цеху. Багато моїх подруг-комсомолок працюють ударно, і, вважаю, цим примножують могутність нашої Батьківщини, народи якої хочуть миру на землі. Я вже виконала п'ятирічку і тепер на моєму трудовому календарі — півріччя 1976 року.

Нас, як і всіх радянських людей, хвилюють проблеми, які розглядалися на Нараді, і своєю працею ми підтримуємо зусилля, спрямовані на зміцнення миру на планеті.

Л. ОВЧИННИКОВА,
різчик розкрійно-підготовчого цеху Кіровоградської швейної фабрики.

ДОБРІ ВІСТІ

В наші обов'язки входить забезпечення відгодівлі великої рогатої худоби в колгоспі ордена «Знак Пошани» імені Щорса. Я пишу «наші», маючи на увазі працю всього комсомольсько-молодіжного колективу, члени якого трудяться на тваринницькому комплексі. І в тому, що мені випала велика честь бути сфотографованим біля Прапора Перемоги, заслуга насамперед моїх товаришів.

Вдома я розповів, що там, біля святині нашого народу, особливо гостро відчуваєш, яку високу місію здійснив наш народ-визволитель, врятувавши світ від фашистської чуми. А сьогодні, коли в біографії європейського континенту пишеться нова сторінка, найперше виникає думка: Нарада з питань безпеки і співробітництва, яка завершилася у столиці Фінляндії, стала справді історичною подією. З хвилюванням слухали ми промову на Нараді Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва. Радянський Союз доклав найбільше, щоб ми, діти батьків, які пережили війну, наші діти і внуки більше не знали страшного лихоліття.

І. КОЛОС,
тракторист.

Ульяновський район.

І НАШІ ГОЛОСИ...

Небагато часу минуло відтоді, як наша бригада однією з перших серед комсомольсько - молодіжних колективів заводу «Червона зірка» підтримала почин формувальників Віталія Івановича Гетьманця з ливарного цеху ковкого чавуну — включитися у змагання за право носити звання бригади імені XXV з'їзду КПРС. А усвідомлення відповідальності за важливу справу додало нам сил у творчій праці: усі вісім членів нашого колективу, серед них шість комсомольців, виконують змінні завдання на 130—140 процентів.

Хлопців наших хвилюють не лише виробничі проблеми. Недавно познайомилися ми з листом, який Всесвітня Федерація Демократичної Молоді надіслала на адресу заключного етапу Наради з питань безпеки і співробітництва в Європі. З великим задоволенням відзначили ми, що прогресивна демократична молодь усього світу і особливо Європи завжди була не лише свідком, а й активним учасником боротьби за мир, безпеку і співробітництво, спрямовуючи всі свої сили на відтримку успішного завершення Наради.

О. ДОЦЕНКО,
бригадир комсомольсько-молодіжного колективу формувальників ливарного цеху сірого чавуну заводу «Червона зірка».

КОНКУРС ВИЗНАЧАЄ КРАЩИХ

● ВІДБУВСЯ ОБЛАСНИЙ КОНКУРС НА ЗВАННЯ КРАЩОГО ПО ПРОФЕСІЇ

Поверх зводять учасники обласного конкурсу мулярів.

ЕКЗАМЕН НА БУДОВІ

Суботнього дня на будівельному майданчику дев'ятого будинку, що по вулиці Волкова, проходив обласний конкурс молодих мулярів.

Перше місце серед мулярів з річним стажем роботи зайняв Григорій Діжков, друге — його брат Микола, третє Сергій Пришляк з БУ «Цивільбуд» комбінату «Кіровоградважбуд». Серед мулярів з три- і більше річним стажем перше місце завоював Станіслав Патенченко з ПМК-135 тресту «Кіровоградсільбуд», друге — Олександр Плотников з БУ-2 комбінату «Кіровоградважбуд», третє — Федір Самошин з Новоархангельського міжколгоспбуду.

О. БАСЕНКО,
В. КОВПАК,
спецкори «Молодого комунара».

Переможці серед наймолодших (зліва направо): Сергій ПРИШЛЯК і брати Микола та Григорій ДІЖКОВИ.

МАЙСТРИ ТОЧНОГО РІЗЦЯ

МІСЦЕМ зустрічі кращих молодих токарів області був минулої суботи Кіровоградський завод тракторних гідроагрегатів.

Боротьба за право отримати звання «Кращий молодий токар області» розгорілася між представниками кожної із двох основних категорій: тих, хто має стаж роботи лише один рік, і тих, хто працює за даною спеціальністю більше року.

Серед цієї категорії учасників конкурсу перше місце зайняв Володимир Швидкий з Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів, друге — Віктор Проскурін, третє — минулорічний переможець таких змагань Валентин Кочержин — обидва з Кіровоградського заводу радіовиробів.

Кращими серед молодих токарів зі стажем роботи по одному року визнані: Микола Штанько із Знам'янки, Володимир Ткаченко з Кіровоградського заводу радіовиробів та Вячеслав Островерчук з Гайворонського тепловозоремонтного заводу, які зайняли відповідно перше, друге і третє місця.

О. КАРІЙКО.

Штрихи до портрета сучасника

Твоєю долею, тату

БЕРЕЗОВІ СЕРЕЖКИ

МАХНУЛО крилами дитинство, відгомоніло весняними струмочками, відцвіло ромашками. Чайкою прилинула до дівчини щаслива і трепетна юність.

Виросла Рая, мов маковий цвіт. Пройдеться селом — хлопці заглядаються. Личко біле, вуглинки-брівки, а з-під них сяють промінчиками вродливі карі очі.

Старші брати Славко, Віталій і Олексій у розмові з меншими Валерієм чи Ніною їм у приклад ставлять Раю. Вона справді має у своїй душі якусь чарівну іскорку. Добра, привітна, щира до людей і водночас вимоглива до себе і до товаришів.

Дівочі мрії своїй Рая завжди звіряє з обраними нею ідеалами. В думці часто обмірковує свої вчинки і наміри із Зоєю Космодем'янською та іншими героями Великої Вітчизняної війни. Дуже багато читає про них.

У важкі хвилини Рая, мов клятву, повторює: «Буду, як тато. Ніколи його не підведу».

Ким бути? Скільки разів молоді люди ставлять це тривожне запитання, коли ступають на поріг самостійного життя. І Рая часто про це думала. Правда, у неї чітко вимальовувались контури дороги. Служити людям. Бути їм потрібною. Але де саме віддавати свою кипучу енергію, де працювати? У дівочій уяві довгий час трималося дві мрії. Отак разом і крокували вони з класу в клас, коли Рая навчалася в середній школі. Перше бажання — бути лікарем, боротися з хворобами і дарувати людям здоров'я, довголіття. А поруч інше — працювати електриком чи зв'язківцем.

Перемогла друга мрія. Рая пішла вчитися до Олександрійського сільського професійно-технічного училища № 3.

Комсомольці обрали Раю Косолапову членом комітету комсомолу училища. Дівчина стала справжнім організатором культурно-освітньої роботи. Кмітлива, завзята, вона дарує часточку свого уміння, свого захоплення іншим.

Навчання. Праця в майстерні. Комсомольські суботники. Вечори відпочинку. Кожного дня нові цікаві турботи. Та дівчина ніколи не скаржиться на втому, скрізь встигає. І вчиться бездоганно.

Дома у сімейному колі ведуть щирі розмови. Батько не ховає свого захоплення дітьми:

— Радий за хлопців. Славко, Віталій і Олексій обрали найкращу професію. Будівельники. Залишать добрий слід після себе на землі.

— Я теж від них не відстану, — мовила посміхаючись Рая, — у тих будинках, що брати вибудують, засвічуватиму світло на радість людям.

— Батькам дуже хочеться, щоб їх діти були за них кращими і розумнішими. Не втаю, таке і моє бажання...

РЕФЕРАТ

Написати реферат про події періоду Великої Вітчизняної війни. Таке завдання одержали учні. З допомогою літератури, кінофільмів, розповідей татка Рая викарбувала у своїй свідомості цілком реальну картину незабутньої борні.

А написати реферат виявилось нелегким завданням. Дуже важко на кількох сторінках учнівського зошита викласти все. Як вибрати з багатьох героїчних подій окремі найхарактерніші. Війна завдала такого горя людям, що описати це дуже важко. Вона зупинила серця двадцяти мільйонів радянських людей. А скільки загинуло її ровесників! Рая сидить біля столу. Замислилась. Уява, мов у калейдоскопі, малює картини героїчного минулого. Простежує дівчина цю страхітливу битву через призму розповідей тата. А він пройшов усю війну з боями. Часто зустрічався зі смертю віч-на-віч. У жовтні 1941 року був уперше тяжко поранений. Лікувався у госпіталі. А потім знову фронт. У бойовому підрозділі розвідки дійшов аж до Берліна. Його успіхи відзначені орденами та медалями.

Перший орден Слави батько одержав після сміливого розгрому ворожого дзоту. Тієї незабутньої ночі гвардієць Віктор Григорович Косолапов привів у свій підрозділ чотирьох полонених фашистів. Про нього писали фронтові газети.

Орден Слави другого ступеня йому вручили за успішне виконання завдання біля міста Гдині. За день бійці відбили чотирнадцять ворожих атак.

А у квітні 1945 року батько з вірним фронтовим побратимом Башликовим виконував термінове завдання. Під прикриттям шаленого вогню «катюш» бійці прорвалися до ворожого дзоту. Закидали його гранатами і провели через лінію вогню трьох «язиків», які дали дуже цінну інформацію. За цю блискавичну операцію В. Косолапов одержав орден Слави першого ступеня. Став повним кавалером найвищих солдатських нагород.

Рая з полум'яною пристрастю написала про це у своєму рефераті. Коли учитель наступного дня прочитав його в групі, всі учні слухали затамувавши подих.

А через кілька днів у актовому залі відбулася зустріч з В. Г. Косолаповим.

ЗАСІДАННЯ КОМІТЕТУ

Цього разу засідання комітету комсомольської організації проходило бурхливо. Заплямував себе учень з 78-ї групи Станіслав Л. Грубо порушив розпорядок училища. Десь допізна тинявся з сумнівними дружками. Напився. Потім в училищі вчинив бешкет.

Його поведінку обговорювали члени комітету. Справедливо критикували. Пропонували ставити питання перед дирекцією про виключення з училища.

Слухала цю розмову Рая. Дуже хвилювалася. Перед засіданням вона розмовляла з юнаком. Знає причину його ганебного вчинку. Але хлопець не хоче про все розповідати перед членами комітету.

Раї хотілося крикнути примусити розповісти про все. Та чи допоможе це? Чи заговорить совість у юнака?

— Дозвольте мені сказати слово, — підвелася Рая. — Славка ми добре знаємо. Учився непогано. А перед закінченням навчання зганьбив себе. Чи подумав, яку славу, яку згадку залишить в пам'яті ровесників?

Ці слова насторожили хлопця. Він підвів голову, пильно глянув на Раю і промовив здавленим голосом:

— Говори все, все. Хай усі знають, який я...

— І скажу. Все розповім. Не хочу, щоб ти пішов від нас з кличкою бешкетника.

Рая розповіла про те, що Славко дружив з дівчиною. Кохав її. І ось одного разу вона не вийшла на побачення. Від образи хлопець пішов у місто, напився. І ось результат...

— Не маєш ти, Славко, ні крихти витримки, мужності, — продовжує Рая. — Егоїзм засліпив тобі очі. А совість, певно, спить.

Я знаю інші факти. Двоє молодих людей покохалися. Дівчина вірила юнакові, дуже поважала його. А чим все скінчилось? Він закінчив училище. Поїхав на роботу десь у інший район, область. А згодом перестав відповідати на листи. Як оцінюєш такий вчинок

— Це підло і безчесно! — вирвалося у Славка і він ніяково озирнувся.

— Не знаю, — продовжувала Рая, тамуючи хвилювання. — Але дівчина навіть нікому про це й словом не обмовилась. І не чинила зла У своїй душі весь біль перенесла. А ти?

— Я все розумію, негідником себе прославив перед вами, перед усім колективом. Це буде мені уроком на все життя...

Юнака залишили в училищі. Він успішно закінчив навчання. Нині працює в Кривому Розі. Одружився з тією ж таки дівчиною, що не вийшла на побачення. Живуть щасливо.

ХТО ПОЇДЕ ДО МОСКВИ?

Кілька місяців тривало Всесоюзне змагання серед молоді за право сфотографуватися біля Прапора Перемоги у столиці нашої Батьківщини. Розмова тривала в кожній групі, а потім на загальних комсомольських зборах.

— Пропоную послати до Москви Раю Косолапову. Вона заслужила такої честі, — промовила Аня Довгань.

Від цих слів Рая зашарілася. Чому мене? Адже багато у нас молоді, яка заслуговує такої великої честі.

Та пропозицію підтримали усі присутні. Одностайно вирішили послати до Москви Раю.

Того незабутнього червневого ранку вирушили в дорогу 20 юнаків та дівчат, представники профтехучилищ орденоносної Кіровоградської області. Групу очолював директор Олександрійського профтехучилища М. П. Пиріг.

Мчить поїзд широкими просторами. За вікном вагона, немов кадри чарівного фільму, пропливають картини природи. Рая милується степами. Викликають захоплення ріки, озера, левади, ліси. А в голові роєм снують різні думки. Згадує шкільні роки. Ось їй пов'язали червоний піонерський галстук. То була радісна мить, яка відсвічувалась у дитячій свідомості зірочкою.

Бринять у спогадах незабутні стежки юних слідопитів. Рая з подругами саджала квіти біля братських могил, листувалася з сім'ями воїнів, які загинули в боях за звільнення Петрівського району.

День прийому в комсомол. З Чечелівки їхали до райцентру автобусом з піснями і жартами. Пам'ятає дівчина ту хвилюючу мить, коли секретар райкому ЛКСМУ вручив їй комсомольський квиток. Номер цього почесного документа ленінської гвардії дівчина запам'ятала назавжди.

БІЛЯ ПРАПОРА ПЕРЕМОГИ

Москва! Ось вона розкинулась перед Раїсою безмежним гомінливим потоком людей біля Київського вокзалу, ланцюгами різноколірних автомобілів, які рухаються з усіх кінців вулицями-артеріями. Навколо — великі будинки. Привертає до себе увагу шпиль чудового готелю, а ген у блакитному обрії видно університет.

Дівчина жадібним поглядом шукає Кремлівські башти. Ось вони. Виблискують проти сонця куполи і рубінові зорі. Серцем лине до них. Там Красна площа. Там Великий Ленін. Там святиня нашої епохи — Прапор Перемоги.

Прибулих привітно зустріли представники Центрального Комітету ВЛКСМ. Показали прекрасні бульвари і майдани столиці.

Наступного дня молодіжна делегація з Кіровоградщини поклала квіти до могили Невідомого солдата.

У Кремль до Палацу йшли всі збуджені. Незабаром настане найвеличніша урочиста мить.

Делегацію учнів профтехучилищ зустрів генерал-полковник, Герой Радянського Союзу М. М. Хлебніков. Великий і справді героїчний шлях за плечима у цього прославленого полководця. У молоді роки він боровся проти ворогів Радянської влади. Громив полчища біляків у складі легендарної чапаєвської дивізії. Знає і добре пам'ятає Василя Івановича Чапаєва.

В роки Великої Вітчизняної війни М. М. Хлебніков громив фашистських загарбників. Він розповів молоді кілька хвилюючих епізодів з літопису боротьби.

Пролунала урочиста команда — ставати під Прапор Перемоги. Всі збуджені. Серця сповнені вщерть тривогою і радістю. Бути сфотографованим біля історичного знамена — велика честь.

ДО ІЛЛІЧА

Горки ленінські. Сюди прибула учнівська делегація вранці наступного дня. Рая поринула у спогади. Вона багато читала про Володимира Ілліча, його сестер і дружину, про перебування Ульянових в Горках, коли тяжко хворів Ленін. І ось її погляд сягнув по паркових доріжках. А в уяві дівчина бачить тут Володимира Ілліча і Надію Костянтинівну. Ось і та лавочка, де відпочивав Ленін.

Дівчиною заволоділо дивне і хвилююче почуття. Здається, що Ілліч вийшов на мить у сад і скоро має повернутися до кімнати.

Знову в Москві. Красна площа. Мавзолей. Змінюється караул. Ніби відбиваючи секунди вічного годинника, крокують солдати. Стрункі. Зосереджені. Вони віддають вічну шану великому вождю і вчителю.

Ці кроки перегукуються з ударами юних сердець. Юнаки і дівчата ідуть до Ілліча.

Х. СОКОЛОВСЬКИЙ.
м. Олександрія.

Комсомолець Анатолій РИЖИЙ працює в колгоспі імені Ілліча Гайворонського району. Під час жнив він ударно потрудився на перевезенні зерна від комбайнів.
Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Заготівля кормів — ударна справа

ВСІ — СЕРЕД ПЕРЕДОВИКІВ

Відразу ж після закінчення косовиці ранніх зернових переважна частина техніки була переобладнана для заготівлі силосу. Комсомольці і молодь господарства надають значну допомогу старшим товаришам. При транспортуванні зеленої маси до силосної ями не поступається більш досвідченим водіям комсомолець Василь Сокур. Він викликав на змагання комсомольців Леоніда Дроботюка та Миколу Сліпоконя. Всі вони — серед передовиків трудового суперництва.

Кормозаготівельники вже закінчили закладати силос у Небелівському відділку господарства.

О. СОРОЧАН,
комсомолець.
Колгосп імені Карла Маркса Новоархангельського району.

У ВІЛЬНИЙ ЧАС

Комсомольці колгоспу імені Куйбишева на комсомольських зборах організували комсомольсько - молодіжну кормодобувну ланку. До неї увійшли юнаки і дівчата різних спеціальностей. Кожен з них у вільний від роботи час зобов'язався заготовити для громадської худоби 5 центнерів силосу. Члени ланки заклали вже понад сто центнерів корму.

У господарствах, на підприємствах та в навчальних закладах району діють 65 таких кормодобувних комсомольсько-молодіжних ланок.

А. ІСАЄНКО,
інструктор Новомиргородського райкому комсомолу.

ПИЯЦТВУ — БІЙ

Рейд „ЯКБИ Я НЕ ВИПИВ...“

КОЛИ над містом тихо опускається теплий літній вечір, і воно засвічується тисячами вогнів, вулиці заповнюють святково вдягнені кіровоградці. Одні поспішають в кіно, на концерт, інші просто прогулюються після робочої днини. Словом, кожен проводить вільний час на свій смак.

Тільки нараз у вечоровій тиші чується галас. Це один з любителів «зеленого змія» вирішив похизуватися багатством своєї лексики, посилаючи невідомому кому «компліменти».

Таку картину доводиться іноді спостерігати на вулицях обласного центру. В результаті — зіпсований настрій... Недарма гласить народна мудрість: «Що у тверезого на умі, те п'яного на язиці».

Що було «на умі» в експедитора їдальні Кіровоградського заводу радіовиробів Юрія Калініна ми не знаємо. Але на язиці.. Піднявши настрій за допомогою трьох склянок вина (це він так сказав, а втім, хто його знає), Юрій почав ображати жінок. Народним дружинникам це, звісно, не сподобалося. Та вгамувати підпилого громадянина виявилось непростою справою. Довелося проявити всі свої спринтерські дані, щоб його наздогнати. В штабі добровільної народної дружини Ю. Калініна враз покинули самовпевненість і нахабство. Свідомість того, що доведеться відповідати по закону, примусила його перевтілитись в тиху, скромну людину.

— Повірте якби я не випив, цього не було б, — клянеться Калінін.

Але «перевтілюватись» не всі вміють, та й не кожному вдається. Робітник міського плодоовочевого комбінату В. Сорокун не почуває за собою ніякої вини. Ну що з того, що вони з Миколою Бараненком, мешканцем Гаївки, добряче випили після футбольного матчу? На радощах: наші виграли. А потім самі почали «футболити» урни для сміття на проїжджу частину вулиці, прямо під колеса автомашин. І на думку не спадало хлопцям, що в сутінках і до аварії недалеко.

Це, так би мовити, порушники старшого покоління. З повним «досвідом». А ось Юрій Литвинов, учень сьомого класу Кіровоградської середньої школи № 13, потрапив у «новачки». Нещодавно члени оперативної групи затримали його напідпитку в громадському місці. Чи зробить належні висновки з цього батько хлопця В. О. Литвинов, начальник малярної дільниці цеху № 90 заводу «Червона зірка»?

Відчувають потяг до «живиці-водиці» Анатолій Петушинський та Юрій Шпетний. Перший проживає по вулиці Суголеївській в будинку № 28, другий — по вулиці Пролетарській в будинку № 27. Сподіваючись, що в темряві їх ніхто не помітить, хлопці з насолодою потягували вино в районі Черемушок.

Серед відвідувачів витверезника, на жаль, часто-густо трапляються молоді. Чи не служить це тривожним сигналом для комітетів комсомолу підприємств, де працюють порушники громадського порядку? Адже про їх роботу судять не лише по тому, як поводять себе молоді робітники на виробництві. Авторитет комсомольської організації може похитнутися, варто тільки комусь (навіть і не членові ВЛКСМ) зробити негідний вчинок. Тож не зайве ще раз нагадати: хворобу легше попередити, ніж вилікувати.

Це стосується також і комітетів комсомолу шкіл, технікумів, профтехучилищ. Користуючись тим, що зараз канікули, дехто досить своєрідно проводить вільний час.

В торгових точках ще можна спостерігати таку картину: продавець, спокійно перелічивши гроші, подає підліткові пляшку вина чи горілки. А поруч стоять поважні дядечки й тітоньки, не виявляючи при цьому ніяких емоцій. А потім обурюються: куди ж дивиться школа?

Багатьом, мабуть, доводилося бачити, як двоє дружинників ведуть під руки, вірніше, тягнуть, чолов'ягу, який і язиком не поверне. Хтось із перехожих посміхається вслід: «Ловися, рибко..» Так, членів добровільної народної дружини жартома можна порівняти з рибалками. Тільки між ними існує одна істотна різниця. якщо одних радує багатий вилов, то інших — навпаки Краще, аби такої «рибки» було якомога менше.

Рейдова бригада: В. БАРАНЦЕВ, старший інспектор карного розшуку у справах неповнолітніх обласного управління внутрішніх справ, А. ПЕРЕВОЗНИК, інструктор обкому ЛКСМУ, А. РОМАНЮК, спецкор «Молодого комунара».

ВДИВЛЯЮЧИСЬ В ГЕРОЯ...

ДУМКИ ВІДГУКИ РЕЦЕНЗІЇ

У ВИДАВНИЦТВІ «Промінь» вийшла документальна повість Володимира Базилевського «Делегат конгресу». В ній, як говориться в анотації, «автор розповідає про життєвий шлях одного з ініціаторів створення Фонду миру, делегата Всесвітнього конгресу борців за мир, заслуженого лікаря УРСР, почесного громадянина села Добрянка, що на Кіровоградщині, Феодосія Деомидовича Гетьманця». Але, як і завше, анотація дає найменше уявлення про твір, який вона репрезентує, бо повість Базилевського далека від простого викладення біографії.

Заслуга автора, на мій погляд, передусім у тому, що він, маючи «готового героя», поставив перед собою важливе і уже складне завдання, а саме: простежити процес «усвідомленого духовного подолання побуту». Завдання, котре, безперечно, відповідає життєвому матеріалу, опанованому письменником.

Вдумливо і зосереджено вдивляється Базилевський у життя Гетьманця, починаючи з його злиденного дитинства. Менш за все його цікавлять декоративні деталі. Важливіше відшукати корінь, з якого виросла особистість, простежити етапи цього росту. Фактів безліч та письменник відбирає найсуттєвіші, напружено прагне збагнути їх внутрішній зміст.

Тут для автора важливе все те, що більшою чи меншою мірою веде до мети: і «чоботи-шкарбуни на все кишло» (чи не з них бере початок не любов героя до накопичення власності), і згадка про батька, який незграбно ставив хрестики, одержуючи платню, але носив у собі «чисту криничну душу, котра стихійно пройнялася високими принципами народної моралі» (можливо це — благодатний грунт для коріння?), і, наче випадковий, але необхідний діалог з сільським філософом дідом Варивоном.

Продовжує цей ряд піаніно в квартирі професора Томпсона, що так владно потягло до себе «селюка».

Всі ці деталі органічно вплітаються в емоційно насичену, документально достовірну розповідь про бурхливий, складний час становлення радянської дійсності, час переоцінки духовних і моральних якостей людини та її місця в суспільстві.

На такому тлі формуються головні риси характеру Гетьманця: безмежна відданість справі революції, принциповість, людяність.

Та процес «подолання» продовжується. І. В. Базилевський, не поспішаючи, досліджує формування нових чи не найважливіших граней особистості, котрі освітляли життя Гетьманця новим високим світлом.

Метод дослідження не змінюється: щонайменше белетризації фактичного матеріалу, щонайглибше проникнення у його суть. Іде копітка робота по опануванню матеріалу словом: фраза сконденсована, діалог об'ємний, контекст насичений. Це безумовні творчі вдачі, бо, коли ми читаємо про недовге спілкування Гетьманця з Микитенком, то відчуваємо його великий вплив на подальше формування свідомості героя. Короткий діалог з візником, котрий везе молодого лікаря у Добрянку, наче мимохідь кинута Гетьманцем фраза: «Все моє ношу при собі» — щаслива знахідка письменника, котра виходить за рамки документальності і несе в собі заряд художнього узагальнення. І сторінка страшної статистики смерті, яку, не боячись сухості, сміливо викладає автор, спрацьовує на поставлене завдання — бо саме після цього читач приходить до логічного висновку, що витікає з усього розвитку характеру — Гетьманця осяває думка про створення Фонду миру.

Ще прийде час, ще чимало доброго і значущого зробить ця прекрасна людина, але нам важливо зупинитись саме на цьому моменті — утвердженню чи не найголовнішої за все життя героя думки. Важливо передусім тому, що з цієї миті особистість піднімається на найвищу сходинку свого духовного розвитку.

Вірний обраному жанру, у другій половині книги Базилевський завдяки великому фактичному матеріалові розкриває багатогранну громадсько-політичну діяльність Гетьманця, котра перейшла географічні кордони, набула вселюдського значення.

І водночас автора цікавить рух характеру героя. Йдеться про діалог з аспірантом із Одеси, в котрому вдалось психологічно точно зафіксувати цільність натури, не здатної на будь-які компроміси.

Людина такого характеру як Гетьманець не може не думати про день прийдешній, а значить — про молодь, про те, чим вона живе, в чому вбачає сенс буття. Не може гуманіст не вкладати свою енергію у виховання молодого покоління. Автор не просто констатує цей факт, а показує його діалектично, зводить героя з скептиками, вміло відтіняє зворотний бік цього устремління («Три твори на вільну тему»).

Наостанку хочеться повторити заключні слова книги, які автор виводить з мудрої притчі Андерсена про дзвін: «Ніщо не минає марно!». Не марними були чесні і напружені пошуки Володимира Базилевського на тернистому шляху документалістики — у світ вийшла потрібна книга, котру, безумовно, з вдячністю прочитає і дорослий читач, і, особливо, молодь, перед якою у всі часи стояло питання: «робити життя з кого?»

Гадаю, що книга В. Базилевського багатьом допоможе віднайти вірну відповідь.

Ю. КАМІНСЬКИЙ.
м. Кіровоград.

ГРЕЦІЯ: РІК БЕЗ ДИКТАТУРИ

Рік тому, 23 липня, в Греції під тиском демократичного руху змушена була піти з політичної арени «чорна хунта». До влади прийшов громадянський уряд на чолі з К. Караманлісом.

Військово-диктаторський режим залишив тяжку спадщину: економічний хаос, політичну ізоляцію на світовій арені, культурну деградацію. Лише у 1974 році реальний національний валовий продукт зменшився на два проценти: продукція сільського господарства — головної галузі грецької економіки — удвічі в порівнянні з 1966 роком.

Новий уряд вжив заходів для розвитку економіки. Зроблені кроки на шляху демократизації: амністія політв'язнів, легалізація Комуністичної партії, поновлення діяльності парламенту. Широкі кола грецької громадськості послідовно виступають за поглиблення процесу демократії, за надання йому потрібного динамізму. В країні зміцнюються позиції демократичних сил. Свідчення тому — квітневі вибори до органів місцевої влади. Мерами Пірею і Салонік стали, наприклад, депутати, яких підтримують ліві сили. Найближчим часом повинен розпочатися суд над главарями хунти, покарання яких вимагають широкі кола грецької громадськості.

Режим полковників прив'язав країну до натовської колісниці. Такий зовнішньополітичний курс не мав нічого спільного з бажанням греків жити в мирі і дружбі з іншими народами, у тому числі з народами соціалістичних країн. Широку підтримку в країні одержали рішення про вихід Греції з військової організації НАТО і про перегляд угоди про розташування на території країни іноземних військових баз. Прогресивні сили Греції підкреслюють необхідність довести до кінця ці важливі починання. Вони продовжують боротьбу за необоротність процесу демократизації, усвідомлюючи необхідність зміцнювати єдність, бути пильними до дій реакції.

Грецьке прислів'я говорить, що не багатство друг, друзі — багатство. Висловлюючи волю переважної більшості народу, уряд країни зробив кроки по нормалізації відносин з іншими державами. Зокрема, візити прем'єр-міністра Греції до Болгарії, Югославії, Румунії — ця поїздка у світовій пресі одержала назву балканського турне К. Караманліса — переговори керівників чотирьох балканських держав відкрили шлях до активізації політичних і взаємовигідних економічних стосунків Афін з своїми сусідами.

У ці дні в Греції росте розуміння того, що країна повинна брати активну участь у розвиткові процесу розрядки міжнародної напруженості, зробити свій внесок у військову розрядку в Європі.

В Радянському Союзі з задоволенням зустріли повідомлення про поновлення діяльності греко-радянського товариства, до керівництва яким увійшли відомі громадські діячі Еллади серед яких і відомий поет, давній друг нашої країни Янніс Ріцос. Розвиток економічного співробітництва, обмін культурними цінностями, зміцнення контактів між представниками різних шарів населення сприятимуть дружбі, принесуть значну користь нашим народам, які протягом багатьох століть відчувають взаємну симпатію один до одного.

І. ПАНОВА.
АПН.

Протягом багатьох віків Лівія була під ігом іноземних загарбників. Лише в 1951 році проголошена її незалежність, а в 1959 — встановлений республіканський лад.

Останнім часом між Радянським Союзом і Лівійською Арабською Республікою налагоджуються економічні, технічні і культурні зв'язки. Вони вигідні для обох сторін і базуються на принципах рівноправ'я, поваги суверенітету і невтручання у внутрішні справи обох країн.

На фото: в центральному госпіталі у Тріполі. Тут разом зі своїми арабськими колегами працюють радянські лікарі М. Шпанько та О. Бородін.

Фото Ю. АБРАМОЧКІНА. АПН.

ЛЮДИ ПОДІЇ ЧАС

З КОРЧАГІНСЬКОЇ КОГОРТИ

ВІДОМОМУ УКРАЇНСЬКОМУ РАДЯНСЬКОМУ ПИСЬМЕННИКОВІ-РОМАНІСТУ ПАНАСОВІ ФЕДОРОВИЧУ КОЧУРІ 18 ЛИПНЯ МИНУЛО 70 РОКІВ

ЙОМУ ще не було й двадцяти п'яти, а в біографію червоними рядками вписалися важливі події. Тут і участь комсомольця 20-х років у ліквідації куркульських банд у складі чонівського загону, і кількарічне голодування в Чапаєвській селищній Раді, тут і артилерійська школа, і, нарешті, командування взводом розвідки в стрілецькій дивізії імені М. В. Фрунзе.

Та ось одного осіннього дня 1929 року під час військових маневрів кінь Панаса Кочури спіткнувся, і вершник важко падає на землю...

З тих пір він 46 років поділяє трагічну долю Миколи Островського, Олександра Бойченка, Миколи Бірюкова.

Тяжка нездоланна хвороба на все життя прикувала Панаса Федоровича до ліжка. Та маючи нескориму силу волі, письменник не впав у розпач, невтомно служить своїм пером рідній Вітчизні, даруючи людям сповнені героїзму і високої ідейності літературні твори.

Одразу по війні вийшов перший твір тоді ще молодого, але талановитого письменника — повість «Родина Сокорин», яку гаряче сприйняли читачі. Це — правдива розповідь про боротьбу нашого народу з німецько-фашистськими загарбниками. А потім з'являються нові повісті і романи: «Світлий ранок», «Вогні юності», «Окрилені», «Коли ми дорослі» та інші. Панас Кочура став улюбленцем радянської молоді.

15 років працював письменник над видатним епічним твором — трилогією «Декабристи», що складається з трьох історичних романів: «Золота грамота», в якому автор вперше реалістично відобразив участь українського народу у Вітчизняній війні 1812 року; «Апостоли правди» — присвячений виступам декабристів на Сенатській площі в грудні 1825 року, історії заснування та діяльності Південного товариства; в останньому романі трилогії «Із іскри — полум'я» розповідається про розправу царського суду над декабристами, яких було заслано на багаторічну каторгу, про їх виснажливу роботу на Нерченських рудниках Сибіру, про дружин незламних декабристів, які приїхали до чоловіків на каторгу, щоб розділити з ними і скупу радість каторжників і щоденну тугу.

А недавно у видавництві «Радянський письменник» вийшла нова книга Панаса Кочури — роман «Січі на дзвіниці», присвячений діяльності підпільних гуртків, які діяли в багатьох містах України у переддень першої російської революції 1905—1907 рр. В центрі твору — молодий енергійний революціонер Олесь Супрун — разом зі своїми бойовими друзями згуртовує наймитів і ткачів, поширює і пропагує серед них марксистську літературу, готує їх до боротьби з ненависним самодержавством.

Нелегко працювати над творами людині, прикутій до ліжка, але письменник майже все робить сам. Готові сторінки своїх рукописів, після кількаразових переробок, літературних правок, сам передруковує на машинці, яку місцеві слюсарі прикріпили на рухомих штативах біля стіни, де стоїть ліжко письменника.

З ранньої весни і до пізньої осені Панас Федорович живе в літній дощаній альтанці, взимку працює в кімнаті.

Життя письменника — це творчий неспокій, дослідження, пошуки нових цікавих тем. Він багато читає листується з багатьма читачами, бібліотеками, музеями, архівами країни. Йому пишуть листи люди різного віку, фаху, національності. Одні просять поради, інші надсилають свої літературні спроби, ще інші висловлюють захоплення його творами, його мужністю.

Коли їхати поїздом до Москви, на шляху зустрічається невеличке, але чудове і чисте, немов ранковою росою умите, заквітчане садами місто Кролевець, в якому не раз бував Тарас Шевченко. Там, на тихій вуличці Щорса живе і творить сильна духом, нескорена долею мужня людина — письменник, комуніст із когорти Корчагіних — Панас Кочура. Він продовжує натхненно працювати над новими творами, які будуть присвячені нашому славному сучасникові — активному будівникові комунізму.

І. РЯБЕНКО,
краєзнавець.

ФУТБОЛ

„ЗІРКА" — „ДИНАМО" — 1:0

Матчем цих команд розпочалося друге коло чемпіонату СРСР серед команд шостої зони другої ліги класу «А». 7 серпня зіграють перші матчі другого кола інші колективи зони. «Динамо» і «Зірка» знаходяться в першій п'ятірці команд. Господарі поля з 19 очками зайняла третю сходинку турнірної таблиці, гості мали в активі 18 очок і знаходилися на дві сходинки нижче. Крім того, вони зіграли на одну гру менше.

Матч почався атаками «Зірки». Вже на 1-й хвилині А. Карп'юк мав можливість відкрити рахунок, та воротар гостей виручив свою команду. Кіровоградці діяли в першому таймі впевнено, подовгу контролювали м'яч, взагалі, відчували себе не лише господарями поля, але й господарями становища. Та настійні атаки не приносили бажаного результату. Був помітний деякий «вакуум» між нападом і півзахистом. «Доставивши» в штрафний майданчик м'яча, футболісти інших ліній на завжди встигали на допомогу нападаючим, зусиль яких не вистачало для вдалого завершення атак.

Другий тайм не змінив розстановки сил на зеленому полі. Гості були не проти мирного закінчення футбольного поєдинку і основні сили зосередили в обороні, рідко контратакуючи. «Зірка» ж хвилин за двадцять до кінця зустрічі додала в швидкості, маневреності в нападі, провела кілька гострих атак на ворота суперників. На 79-й хвилині м'ячем вміло і точно розпорядився О. Алексеєв, який сильним ударом послав його у правий від воротаря кут.

«Зірка» записала у свій актив ще два очка, продемонструвавши в цілому непогану гру. Попереду матчі відповідальні і вирішальні. Успішно пройшов футбольний «екватор», «Зірка» в своїх кращих матчах засвідчила, що потенційні можливості команди дають впевненість на дальше сходження.

М. СОМОВ.

Т. в. о. редактора М. СЕМЕНЮК.

Обери свою професію

Запорізьке середнє міське професійно-технічне училище № 1 на базі тресту „Запоріжалюмінбуд“

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

НА 1975—1976 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

ДЛЯ НАВЧАННЯ ЗА СПЕЦІАЛЬНОСТЯМИ:

зі строком навчання 3 роки (на базі 8-річної освіти): муляр-монтажник конструкцій; столяр (будівельний); маляр (будівельний); облицювальник-плитковик-мозаїчник; штукатур-облицювальник-плитковик;

зі строком навчання 1 рік (на базі 10 класів, мінімальний вік вступників — 17 років): муляр-монтажник конструкцій; трубовкладач; слюсар (будівельний); облицювальник-плитковик; штукатур-облицювальник-плитковик.

Учні, які вступили до училища після 8 класу, перебувають на повному державному утриманні. Зарахованим з освітою за 10 класів виплачується стипендія і надається гуртожиток.

Для вступу необхідно подати такі документи: заяву, документ про освіту, свідоцтво про народження або паспорт, довідки з місця проживання, про склад сім'ї, шкільну характеристику, 8 фотокарток (3×4 см), довідку про щеплення.

Навчання в училищі зараховується до трудового стажу.

Випускникам присвоюється 2—4 кваліфікаційний розряд, вони направлятимуться на роботу в будівельні управління тресту «Запоріжалюмінбуд» в місто Запоріжжя з наданням їм місця в гуртожитку.

Початок навчання з 1 вересня 1975 року.

Адреса училища: 330006, м. Запоріжжя, вул. Ширшова, 4. Їхати трамваями №№ 1, 2, 4, 7; автобусами №№ 4, 28, 84; тролейбусами №№ 2, 3, 5, 8 до зупинки «вул. Трегубенка».

ДИРЕКЦІЯ.

Оникіївське сільське професійно-технічне училище № 7

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

НА 1975—1976 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

ДЛЯ ПІДГОТОВКИ:

трактористів-машиністів широкого профілю (строк навчання 2 роки); трактористів-машиністів третього класу (строк навчання 1 рік); майстрів-наладчиків тракторів (строк навчання 6 місяців); трактористів для роботи на тракторах Т-150 і Т-150К (строк навчання 3 місяці, по направленню організацій).

Приймаються юнаки і дівчата віком від 15,5 років і старші з освітою за 8—10 класів.

Випускники, які вивчали авто-тракторну справу, і воїни, звільнені у запас, навчатимуться за скороченою програмою і одержуватимуть стипендію в розмірі 85 карбованців на місяць.

Початок занять з 25 СЕРПНЯ І ДАЛІ — ПО МІРІ КОМПЛЕКТУВАННЯ ГРУП. Для вступу до училища необхідно подати такі документи: заяву на ім'я директора училища, автобіографію, паспорт або свідоцтво про народження, свідоцтво про освіту, довідку з місця проживання і про склад сім'ї, характеристику зі школи, медичну довідку і про профілактичні щеплення, чотири фотокартки (3х4 см).

Адреса училища: 317451, Кіровоградська область, Маловисківський район, с. Оникієве.

ДИРЕКЦІЯ.

ПТУ при Кіровоградському м'ясокомбінаті

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ НА 1975—1976 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Училище готує робітників для м'ясної промисловості.

Строк навчання один рік.

До училища приймають юнаків віком від 17,5 року і старших, дівчат — віком від 16,5 року і старших з освітою за 8—10 класів.

Учні забезпечуються стипендією в розмірі 18 карбованців та квартирними — 3 карбованці на місяць, триразовим безкоштовним харчуванням, спецодягом та форменим одягом.

Під час виробничої практики учні одержують грошову винагороду (третина від заробленої суми).

Вступники повинні подати заяву на ім'я директора, автобіографію, документи про освіту та народження, довідку про стан здоров'я, 6 фотокарток (3×4 см), довідку з місця проживання, характеристику.

Адреса училища: м. Кіровоград. Обознівське шосе, м'ясокомбінат. Їхати автобусом № 10.

ДИРЕКЦІЯ.

Юнаки та дівчата!

Якщо ви бажаєте одержати середню освіту і професію, вступайте до МІСЬКОГО СЕРЕДНЬОГО ПРОФТЕХУЧИЛИЩА № 2 МІСТА КІРОВОГРАДА, яке готує спеціалістів для комбінату «Кіровоградважбуд» — найбільшої будівельної організації нашої області.

Умови прийому на 1975—1976 навчальний рік:

У групи з трирічним строком навчання для підготовки: **електрослюсарів; слюсарів по ремонту автомобілів; електромонтажників по освітленню, освітлювальних та силових мережах і електрообладнанню; малярів (будівельних); мулярів-монтажників конструкцій; штукатурів, лицювальників-плитковиків.**

У групи з річним строком навчання для підготовки: **мулярів, теслярів, штукатурів, лицювальників-плитковиків.**

Приймають без вступних екзаменів юнаків і дівчат віком 14—20 років з освітою за 8, 9, 10 класів і звільнених у запас воїнів. Зарахованих на навчання забезпечують гуртожитком, парадним і робочим одягом, триразовим харчуванням, підручниками.

Вони одержують третину сум, зароблених на виробничій практиці. Час навчання в училищі зараховується до трудового стажу.

Училище має новозбудований, добре устаткований комплекс, в якому є кабінети і лабораторії, учбові майстерні, спортивний та актовий зали, спортивне літнє містечко, працюють гуртки технічної творчості, художньої самодіяльності, спортивні секції.

При училищі є вечірня школа для груп з річним строком навчання.

Випускники-відмінники мають право вступати до вищих і середніх учбових закладів на пільгових умовах, а також можуть бути направлені у вищі і середні учбові заклади професійно-технічної освіти, де навчання проводиться при повному державному забезпеченні.

Юнаки, які навчатимуться три роки, до закінчення та на рік після закінчення училища дістають відстрочку від призову до армії.

Вступники подають особисто або надсилають заяву із зазначенням обраної професії, автобіографію, характеристику, свідоцтво про народження (оригінал), або паспорт (подається особисто), довідки з місця проживання і про склад сім'ї, медичну довідку (форма № 286), 8 фотокарток розміром 3×4 см.

Прийом документів з 15 березня 1975 року.

Початок навчання 1 вересня 1975 року.

Адреса училища: 316026, м. Кіровоград, вул. Червонозорівська, 23.

Їхати автобусами № 2, 14 до зупинки «вул. Мічуріна»; № 29 до кінцевої зупинки; тролейбусом № 2 до зупинки «Буддеталь» або «вулиця Короленка».

Телефон № 2-38-49.

ДИРЕКЦІЯ.

Олександрійське технічне училище № 3

ПРОВОДИТЬ НАБІР УЧНІВ

НА 1975—1976 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Училище готує кваліфікованих робітників для промислових підприємств, вугільних шахт і розрізів міста і області. До училища приймають юнаків і дівчат з освітою за 8—10 класів, а також демобілізованих з лав Радянської Армії.

На базі середньої освіти (строк навчання 1 рік) училище готує:

машиністів електровозів шахтних, машиністів гірничотранспортних машин і механізмів, токарів по металу, водіїв-автослюсарів, продавців продуктових товарів, продавців промислових товарів, мулярів, теслярів;

строк навчання 1,5 року: електрослюсарів підземних широкого профілю, слюсарів - інструментальників; кухарів (строк навчання 2 роки).

На базі 8 класів (строк навчання 2 роки):

електромонтерів по ремонту і монтажу промислових електричних установок, слюсарів монтажників металоконструкцій і обладнання, токарів по металу, слюсарів-інструментальників, слюсарів-авторемонтників.

Учням гірничих професій з середньою освітою виплачується стипендія в розмірі 37 карбованців, учням з середньою освітою, що навчаються по спеціальності металістів, кухарів і продавців, виплачується стипендія в розмірі 30 карбованців на місяць.

Учням з восьмирічною освітою виплачується стипендія в розмірі 23 карбованці 50 копійок. Учні усіх спеціальностей при проходженні виробничої практики на підприємствах одержують додатково до стипендії 33,3 процента від заробленої суми.

Відмінники навчання одержують підвищену стипендію на 25 процентів, ударники на 15 процентів (десятикласники). Учні забезпечуються гуртожитком.

Учні, що мають середню освіту, можуть продовжувати навчання на вечірньому відділенні філіалу Дніпропетровського гірничого інституту в м. Олександрії.

Заява подається на ім'я директора з зазначенням обраної спеціальності.

До заяви додається: атестат за 10 класів, свідоцтво за 8 класів, свідоцтво про народження, довідка з місця проживання, характеристика зі школи, чотири фотокарточки (розміром 3×4 см), довідка про щеплення.

Медична довідка видається в училищі для проходження медогляду.

Заяви приймаються з 1 березня 1975 року. Приймальна комісія по відбору працює з 23 по 28 серпня 1975 року.

Адреса училища: Кіровоградська область, місто Олександрія, пл. Кірова, 18, ТУ-3, телефони 37-4-03 і 3-32-46.

ДИРЕКЦІЯ.

ЮНАКИ І ДІВЧАТА!

Якщо ви хочете одержати середню освіту і набути спеціальності, вступайте до Бобринецького сільського ПТУ № 2

Приймаються учні на такі спеціальності: трактористи-машиністи широкого профілю з одержанням середньої освіти (строк навчання 3 роки); трактористи-машиністи широкого профілю з кваліфікацією слюсаря по ремонту сільськогосподарської техніки (строк навчання 2 роки); механізатори тваринницьких ферм з кваліфікацією електромонтера з одержанням середньої освіти (строк навчання 3 роки); трактористи-машиністи III класу (строк навчання 1 рік); трактористи-машиністи III класу (строк навчання 8 місяців); ковалі-газозварювальники (строк навчання 1 рік); майстри-наладчики для технічного догляду за машинами і обладнанням тваринницьких ферм (строк навчання 6 місяців); слюсарі по монтажу, експлуатації і ремонту обладнання тваринницьких ферм з кваліфікацією електромонтера (трирічний строк навчання з одночасним здобуттям загальної середньої освіти); механізатори тваринницьких ферм з кваліфікацією електромонтера (трирічний строк навчання з одночасним здобуттям середньої освіти).

В училище приймаються юнаки і дівчата.

На трирічний строк навчання приймаються особи після закінчення 8 класів.

На дворічне і річне навчання приймаються особи з освітою за 8—10 класів.

Для вступу необхідно подати такі документи: документ про освіту, свідоцтво про народження (або паспорт), довідку з місця проживання, характеристику зі школи, 3 фотокартки розміром 3х4 см.

Адреса училища: 317220, Кіровоградська область, м. Бобринець, вул. Димитрова, 1. ОСПТУ № 2.

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ, г. Кировоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництв, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

БК 07656. Індекс 61197. Зам. № 13340. Тираж 59 000.